

„Dumneata reușești să aduci uimitor cu Shaw — s-a adresat el lui Ktorov —, iar dumneata ești cea mai bună Stella Campbell din lume“ — i-a spus Stepanovei.

Jerome Kilty a apărut și el pe scena M.H.A.T.-ului, pentru a interpreta un fragment, alături de talentata artistă sovietică.

„Cei din urmă“, pe scena Teatrului „M. Ermolova“

Regizorul P. Vasiliev a prezentat de curind cunoscuta piesă a lui Maxim Gorki, *Cei din urmă*, într-o interpretare originală, pe scena teatrului „M. Ermolova“ din Moscova. În această viziune, atenția privitorilor nu este orientată spre problemele de familie, soarta familiei Kolomițev fiind înfățișată ca un ecou al marilor evenimente care se desfășoară dincolo de zidurile casei. Spectacolul beneficiază de participarea câtorva actori deosebit de înzestrați: L. Gallis (Ivan Kolomițev), V. Lekarev (Leșci), L. Ordanskaia (Sofia) au creat personaje puțin obișnuite. În cronică publicată în nr. 4 al revistei „Teatr“, E. Balatova prevede că spectacolul va stârni discuții aprinse. Se pare că Vasiliev s-a distanțat mult de tradiția de pînă acum în montarea acestei piese, ajungînd pînă la momente de bufonadă excentrică, fără a denatura sensurile piesei.

Turneu italian la Moscova

De curind, spectatorii din capitala Uniunii Sovietice au avut prilejul să facă cunoștință cu trupa italiană „Truppa dei giovani“, cunoscută și sub numele conducătorilor ei ca trupa „De Lullo-Falk-Guarnieri-Valli-Albani“.

Teatrul a prezentat la Moscova trei spectacole: *Ștregărițele* de Goldoni, *Jurnalul Annei Frank* și comedia lui Pirandello, *Șase personaje în căutarea unui autor*, toate trei în regia lui Giorgio de Lullo. Piesa lui Goldoni, mai puțin cunoscută, a fost un prilej minunat pentru reconstituirea unei Veneții de carnaval și de poveste. Cel de-al doilea spectacol, *Jurnalul Annei Frank*, a confirmat din nou succesul strălucit al acestei montări: se joacă în Italia, fără întreruperi, din 1957. În bună parte, acest succes se datorește protagonistei Anna Maria Guarnieri, care joacă discret și nuanțat, cu o mare sobrietate. Publicul sovietic a reținut și numele altor actori, care s-au distins în timpul turneului: Rosella Falk, Elsa Albani, Romolo Valli, Toti dal Monte.

Richard Burton — un talent irosit?

Recenta premieră a supraproducției americane *Cleopatra* a readus în atenția lumii numele unui actor care părea uitat, acela al lui Richard Burton. Pentru oamenii de teatru însă, Burton nu este un necunoscut și, în comparație cu posibilitățile pe care le-au dezvăluit realizările lui teatrale, gloria actuală pare tîrzie și nemulțumitoare. Burton este unul dintre cei mai viguroși interpreți ai repertoriului shakespearean. În 1954, la 28 de ani, l-a jucat pe Hamlet la Old Vic, în mai mult de o sută de spectacole, reușind o performanță pe care au mai atins-o în istoria teatrului englez doar trei actori — Henry Irving, Herbert Beerbohm Tree, John Gielgud. Burton a mai realizat în acel timp un Coriolan inegalabil și un extrem de interesant Iago. „Nu de mult — scrie cronicarul revistei „Time“ — Richard Burton era considerat unul din cei șase actori, cei mai mari, ai lumii anglo-saxone“. Alți creatori mari — Paul Scofield, Sir Lawrence Olivier — îl recunoșteau; îl recunoșteau și criticii mari, de talia lui Kenneth Tynan; îl recunoșteau și un public din ce în ce mai amplu, toți considerînd că Burton este tînr și că opera lui se află încă în viitor. El nu a realizat-o însă și acum sînt puține posibilități s-o mai poată împlini... Astăzi, colegii îl privesc cu melancolie. „Cînd își va încheia cariera cinematografică — oftează Gielgud — va fi pierdut anii cei mai buni, anii romantici, anii deplinei vigori“. Prietenul și impresarul lui,